

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV FRA: Andresen, Kresten (1914-12-04)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV FRA: Andresen, Kresten (1914-12-04)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 34. Onlineudgave fra Danmarks Breve:
<https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000045.pdf>
(tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lassigny, 4. 12. 1914.

Nu har jeg ligget et Døgn i Skyttegraven; tre Hundrede Meter foran os ligger Franskmændene, og Kuglerne fløjter ustandseligt om os. Jeg kom hertil i Gaar Morges tidligt, inden det endnu var lyst. Det havde regnet, og det var et Lerælte, som trodser enhver Beskrivelse. Hver Mand fik sit Skydehul; Bajonetten opplantet, saadan stod vi den første Time. I kan tro, jeg dukkede Hovedet, for hvert Fløjt, der gik hen over os; men værre Ting stod for. Da det blev lyst, blev der kun stillet enkelte Poster, Resten skulde rense op i al det Pløre. Da lød der med ét et Huj og et skarpt Knald over os, det var den første Shrapnel, og den var tiltænkt os. I de følgende Timer blev der Musik. Jeg var netop kommanderet hen med en Trillebør for at hente Sten til at lægge i Bunden af Graven; da kom der et forfærdeligt Knald og et Tryk; jeg vendte mig om og saa en Snes Meter fra mig en sort Kvalm af Jord og Sten sprøjte til Vejrs. Feltwebelen stod og raabte, at vi skulde tilbage i Dækning. Vi krøb ind i vore Jordhuler. Det var ogsaa paa høje Tid. Gra-s. 35naterne sprang rundt om vor Stilling. Men ingen blev saaret. Ved Middagstid tav de, og jeg aandede lettere. Men kort efter begyndte vort Artilleri at give Svar paa Tiltale, og det æggede Franskmændene til at give os en Omgang til.

Som jeg skrev dette, begyndte Bombardementet igen, og denne Gang med en Voldsomhed, som vist ikke i lange Tider. Vi kom meget hurtig i Dækning, hvor da i det mindste ikke Shrapnellerne kunde gøre os noget. Det var ikke morsomt; jeg laa paa Maven med Ansigtet boret ned mellem to Tornystre og lyttede efter, hvor de slog ned. Tit rystede vor hele Hule ved Lufttrykket. Vi hørte det jamre udenfor. To Mand kom løbende og bad om Husly; de turde ikke være der længere, en Granat havde nær revet hele Taget af. Vi fik en lige ind i Dæmningen; men det var en Blindgænger. Da Bombardementet havde varet i tre Timer, hørte det endelig op — aa, hvor det lettede; vi listede ud for at se, om Verden vel stod endnu. Der var kun en eneste saaret af en Granatsplint, han hed Petersen og var fra Nordslesvig.

Nu har de begyndt igen; men foreløbig gælder det Byen bagved os.

Den dejlige By er næsten skudt ned. Kirken ligger i Ruiner og de fleste Folk er flygtet. I maa tro, vi længes allesammen efter Fred, og nu er det snart Jul. Men glad er jeg, at jeg er kommet herved, og ikke blev oppe ved Yserkanalen, for da er her vist et Himmerige imod det Helvede.